

φιλότιμος

φιλότιμος, -η, -ο, επίθ. [<αρχ. φιλότιμος], που διαθέτει φιλότιμο: «είναι φιλότιμο παλικάρι || θα σε βοηθήσει αμέσως, γιατί είναι πολύ φιλότιμος άνθρωπος». Επίρρ. **φιλότιμα**.

- *ξηγιέμαι φιλότιμα*, συμπεριφέρομαι με φιλότιμο: «όταν κάποιος μου συμπεριφέρεται σωστά, ξηγιάμαι κι εγώ φιλότιμα». (Λαϊκό τραγούδι: *απότομα, μου την κοπάνησες απότομα, δε μου ξηγήθηκες φιλότιμα κι έφυγες μ' άλλον μια βραδιά*).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας